

[Einer-Jensen.]

at den kan dække den Risiko, som Arbejdsløshedskasserne naturligvis har i Forholdet til deres Medlemmer.

Jeg vil gerne pege paa, at hvis man vil drage Sammenligning med Kasserne Formue i tidligere Aar, maa man trække det Beløb fra, som Fortsættelseskasserne nu har i Formue. Af de nævnte 104 Kr. er de 32 Kr. den Formue, Fortsættelseskasserne har, saaledes at Arbejdsløshedskasserne reelt kun har 72 Kr. pr. Medlem i Formue. Og denne Formue fordeler sig paa højst forskellig Maade. En enkelt, lille Kasse har, Formuen i Fortsættelseskassen indbefattet, over 500 Kr. pr. Medlem; men Kasserne med de store Medlemstal har ikke paa langt nær saadanne Formuer.

Tager vi f. Eks. Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, hvor der jo er et meget stort Antal forsikrede, havde denne Kasse den 1. April i Aar 44 Kr. pr. Medlem i Formue, og det til Trods for, at der i de sidste Aar er blevet betalt 115 Kr. pr. Medlem i Kontingent eller mellem 5 og 6 pCt. af den indtjente Løn. Imidlertid er der sket det, at Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse og Landarbejdernes Arbejdsløshedskasse senere er blevet sammensluttet, og da Landarbejdernes Arbejdsløshedskasse kun havde 4 Kr. pr. Medlem i Formue i selve Arbejdsløshedskassen og 13 Kr. pr. Medlem i Fortsættelseskassen, er dermed Formuen for Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, der i Dag omfatter 140 000 Medlemmer, kun 36 Kr. pr. Medlem i selve Arbejdsløshedskassen og 21 Kr. pr. Medlem i Fortsættelseskassen. Enhver vil sikkert indrømme, at der er ingen Mulighed for, at Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse skulde kunne paatage sig den Byrde at faa Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen, for det vilde være umuligt for Kassen at afholde disse Udgifter.

Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse tæller, som sagt, 140 000 Medlemmer. Ved den sidste Opgørelse var de 39 400 af disse Medlemmer ledige; deraf fik 20 000 Medlemmer, altsaa ca. Halvdelen af de ledige, vedtægtsmæssig Understøttelse, 6 500 fik Understøttelse af Fortsættelseskassen, og 12 700 var uden Understøttelse, fordi de var faldet for Bestemmelserne om 10 Maaneders Grænsen eller 26 Ugers eller 39 Ugers Grænsen. Disse 12 700 Medlemmer har alle været med til at bære den Byrde at betale 115 Kr. i Kontingent; bortset fra den Kontingentfrihed, man har Krav paa efter Løven, gælder jo Kontingentbetalingen baade

arbejdende og arbejdsløse Medlemmer. Det forekommer mig, at Staten har en moralsk Forpligtelse til at komme disse Medlemmer til Hjælp i den Situation, hvori de befinder sig, nemlig den at de er uden Hjælp fra deres Arbejdsløshedskasse.

Med Lovforslaget følger jo meget udførlige Bemærkninger samt en Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet, saa jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af de enkelte Bestemmelser i Forslaget. Af Beregningen over Udgifterne vil det fremgaa, at Statens Udgift bliver ca. 4¼ Mill. Kr. Det forekommer mig, at Lovforslaget er saa beskedent, at det skulde være muligt meget hurtigt at gennemføre det, og jeg vil meget henstille og anbefale, at dette sker, thi enhver vil kunne forstaa, hvad det betyder, naar der i Dag gaar Tusinder, som ingen Ret har til Understøttelse, ingen Understøttelse faar udbetalt af deres Arbejdsløshedskasse, men udelukkende er henvist til at møde paa Socialkontorerne. Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Søren P. Larsen: Vi var allerede i Fjor noget forbavsede over, at der blev forelagt Forslag om at yde en ekstraordinær Hjælp for Tiden fra 1. Oktober til April i Aar. Men i Fjor stod vi dog i den Situation, at Socialreformen traadte i Kraft samtidig pr. 1. Oktober, og der kunde ganske givet være visse Vanskeligheder — det var der for Resten ogsaa rundt omkring i Administrationen —, naar man skulde medtage et meget stort Antal Medborgere, som havde opbrugt den forsikringsmæssige Hjælp og derfor var henvist til at søge Kommunehjælp, som udbetaltes gennem Socialkontoret.

Jeg fremkom i Fjor med en Række Citater af den højtærede Ministers Bemærkninger, hvoraf man maatte faa den Opfattelse, at vi, naar Socialreformen var traadt i Kraft og efter den Udbygning af Arbejdsløshedskasselovgivning, som fandt Sted ved den af de fire store Partier i 1932 gennemførte Nyordning, og vi samtidig fik Fortsættelseskasserne i Gang og lagde betydelige Beløb deri, vilde komme ind i en Periode, hvor den normale Arbejdsløshedsløvgivning maatte kunne bære de Byrder, som vilde komme.

Dette er ogsaa en Opfattelse, vi har faaet bestyrket ikke mindst igennem en Artikel i et lille Skrift, som hedder „Socialt Tidsskrift“ for April 1932. Artiklen var undertegnet paa en saadan Maade, at jeg er tilbøjelig til at mene, at det var den da-